

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Wojciecha Kiszki

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2020 r.

sprawy **P. Ś. (1)**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu

z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 314/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 200 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 276/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 314/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

**STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, przez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy uznał, że obrońca zgłosił niewłaściwy główny zarzut odwoławczy z art. 438 kpk. Apelujący domagając się zmiany ustaleń faktycznych poprzez stwierdzenie braku podstaw dowodowych do przyjęcia, że oskarżony P. Ś. (1) kierował samochodem na drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości, de facto zakwestionował dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zgromadzonych dowodów. To właśnie taka ocena dowodowa spowodowała przyjęcie ustaleń faktycznych potwierdzających zarzut z aktu oskarżenia. Sąd odwoławczy potraktował zatem zgłoszony zarzut jako zarzut obrazy prawa procesowego mającej wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a następnie nie stwierdził aby przy wydawaniu zaskarżonego wyroku doszło do naruszenia reguł procesowych w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, mogących rzutować na treść wyroku. Przeciwnie, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była rzetelna, szczegółowa i uwzględniała</p>		

w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy akt sprawy, Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie zgromadzone dowody, wyraźnie zaznaczył, którym dowodom bądź ich częściom przyznał przymiot wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Przeprowadzona w ten sposób weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk.

Sąd Rejonowy wartościując dowody zachował pełen obiektywizm i uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na tę ocenę.

1) W przypadku zeznań świadków D. A., P. W. (1) i P. W. (2), będących przypadkowymi obserwatorami, nie budziły najmniejszej wątpliwości ich spójne spostrzeżenia co do wyraźnych oznak stanu nietrzeźwości oskarżonego oraz podejmowanych prób wydostania się oskarżonego pojazdem z przydrożnego rowu. Apelujący nie zdołał podważyć tych dowodów obciążających zgłoszonymi dowodami w postaci zeznań świadków R. B. i I. B.. Te dowody osobowe, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, nie miały istotnego znaczenia dla sprawy. To, że świadkowie ci znaleźli się na miejscu zdarzenia kiedy byli tam już funkcjonariusze Policji i stwierdzili, że samochód oskarżonego wymagał holowania, nie było sporne. Natomiast zasadnie Sąd I instancji zakwestionował wskazania świadka R. B. jakoby oskarżony był u niego na posesji po wypadnięciu z drogi prosząc o holowanie i stwierdzenie, że oskarżony był wówczas trzeźwy. Oskarżony ze świadkiem R. B. znają się wiele

lat, dlatego wiarygodność zeznań w/wym, mających potwierdzać wersję wydarzeń podaną przez oskarżonego P. Ś. (1) należało oceniać z odpowiednią ostrożnością. Według oskarżonego samochód po wpadnięciu do rowu nie odpalał i dlatego miałby prosić o pomoc znajomego w wyciągnięciu auta. Tymczasem, przypomnieć trzeba, że świadkowie na drodze: D. A., P. W. (1) i P. W. (2) widzieli jak oskarżony próbował wyjechać z rowu przy działającym silniku auta, chciał pożyczyć linkę holowniczą, czyli wykonywał czynności sprzeczne z jego wyjaśnieniami i zeznaniami świadka R. B..

2) Sąd II instancji nie stwierdził też żadnych uchybień przy dokonanej przez Sąd Rejonowy krytycznej ocenie wyjaśnień podsądnego P. Ś.. Zarówno bowiem co do jego zachowania po zdarzeniu, jak też odnośnie deklarowanej przez niego ilości i czasu spożywania alkoholu, wyjaśnienia te nie tylko nie znajdowały wiarygodnego oparcia dowodowego, ale wręcz zostały zdyskwalifikowane w opinii biegłego medyka sądowego.

3) Apelujący nie przekonał organu odwoławczego, iż bezpodstawnie nie przyjęto w ustaleniach faktycznych, że oskarżony kierował pojazdem trzeźwy, a alkohol spożył dopiero potem, kiedy znalazł osobę do holowania jego auta. Poza wyżej już wskazanymi okolicznościami dowodowymi, które wykazywały niewiarygodność wyjaśnień podsądnego, także ze zgodnych zeznań przybyłych na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy Policji B. P. i T. Z. wynikało, że oskarżony w rozmowie z nimi potwierdził, że kierował pod wpływem alkoholu. Znamienny jest w tej

sytuacji brak dowodowego choćby uprawdopodobnienia w zeznaniach policjantów tej okoliczności faktycznej podnoszonej przez obronę, że oskarżony już na miejscu zdarzenia sygnalizował wypicie alkoholu dopiero po zdarzeniu drogowym. Sąd odwoławczy zwraca przy tym uwagę na brak logiki w postępowaniu oskarżonego, który miałby upijać się po wypadnięciu z drogi, gdzie musiał liczyć się z przyjazdem Policji i badaniem jego stanu trzeźwości jako kierującego samochodem, który wypadł z jezdni. Poza tym, analizując przez moment scenariusz, wedle którego oskarżony miałby pić alkohol po wpadnięciu do rowu, byli naoczni świadkowie jak oskarżony przy włączonym silniku próbował samochodem S. (...) wyjechać na jezdnię, czyli już tylko ta okoliczność potwierdzała, że dla P. Ś. (1) wypicie alkoholu i stan nietrzeźwości na poziomie 2 % nie był przeszkodą do kierowania pojazdem. Wskazać w tym miejscu jeszcze trzeba, że w literaturze za prowadzącego pojazd uważa się tego, kto bezpośrednio włada mocą silnika oraz nadaje pojazdowi ruch i kierunek (A. Bachrach, Przestępstwa i wykroczenia..., s. 385; J. Kulesza, Warunki orzekania kary dodatkowej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na podstawie art. 43 § 1 k.k., NP 1982, nr 5-6, s. 33).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na polemiczny i jednostronny charakter zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
2.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, przez bezpodstawne przyjęcie, że wskazane w opisie czynu wyniki badań krwi i wcześniejsze, potwierdzają fakt spożycia alkoholu przed zdarzeniem.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zakwestionowanie przez apelującego opinii sądowo-lekarskiej S. P. (1) okazało się nieskuteczne. Po pierwsze, niezrozumiałe wręcz są zarzuty procesowe apelującego (notabene niefachowo sklasyfikowane, gdyż należałoby podnosić obrazę przepisów postępowania przy wartościowaniu tego dowodu), że „Sąd dopuścił ten dowód i przeprowadził go jeszcze przed doręczeniem Oskarżonemu”, skoro postanowienie dowodowe Sąd Rejonowy wydał na rozprawie, w której udział brali m.in. oskarżony i jego obrońca, odpis opinii otrzymali oni na terminie rozprawy w dniu 17 stycznia 2020 r. i nie wnioskowali z tego powodu czy to o odroczenie rozprawy, czy też o uzupełniające przesłuchanie biegłej przed sądem (vide: protokół rozprawy k. 113).		

Po drugie, obrońca błędnie założył, że opinia powołana dla oceny stanu trzeźwości oskarżonego, została oparta na niewiarygodnych wynikach próbek krwi. W związku z nieudanymi próbami zbadania ilości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem Alkometr A.20 została oskarżonemu trzykrotnie pobrana krew do badań, co z uzasadnionych przyczyn nastąpiło kilka godzin od zdarzenia. Opinia biegłej z (...)u słusznie uwzględniała jednak udane badania pośrednie z godz. 17:59 i 18:16 (A.) oraz oczywiście wyniki z przeprowadzonych badań krwi z godz. 21:35, 22:05 oraz 22:35. Opiniująca nie miała żadnych zastrzeżeń co do różnic pomiędzy poszczególnymi wynikami badań krwi, choć według obrońcy, skoro próbka druga wskazuje na 1,56 % alkoholu a trzecia, późniejsza próbka na 1,59 % alkoholu we krwi to zarówno te wyniki, jak i pierwszy z godz. 21:35 są niewiarygodne. Wbrew stanowisku apelującego Sąd Okręgowy stwierdził, że pomiędzy wszystkimi wynikami badań oskarżonego zachodzi korelacja i co prawda nastąpiło pewne wahnięcie między drugim a trzecim wynikiem badania krwi, jednak było ono nieznaczne i nie poddawało w wątpliwość prawidłowości samego badania. Wszystkie uzyskane wyniki nie odbiegały znacząco od pozostałych i ponadto nie kłóciły się z badaniami pośrednimi urządzeniem A., które dawały orientacyjny wynik stanu nietrzeźwości i wymagały dalszej weryfikacji. Badanie biegłej S. P. nie było zatem obarczone niewytłumaczalnym błędem co do wskazań, że obliczając na godz. 16:00, przy założeniu wcześniejszego spożywania alkoholu przez oskarżonego w bliżej nieokreślonej ilości i stężeniu,

opiniowany znajdował się w stanie nietrzeźwości w granicach pomiędzy 2,2 % a 2,7 % alkoholu w organizmie. Uwzględniony został przy tym proces eliminacji alkoholu z organizmu ze średnim godzinowym współczynnikiem w zakresie 0,1-0,2% na godzinę, co umożliwiło w tym przypadku wsteczne czasowo ustalanie stanu nietrzeźwości. Ta wariantowa opinia jednocześnie wykazała w sposób jednoznaczny i kategoriyczny nieprawdziwość wartości podawanych przez oskarżonego, co do czasu i ilości spożywanych trunków, dyskwalifikując wersję, według której oskarżony spożył duże ilości alkoholu dopiero po tym jak wjechał samochodem do rowu. Na uwagę zasługuje przy tym brak precyzji w podawaniu przez oskarżonego rzekomo spożywanych różnego rodzaju alkoholi, co było widoczne począwszy od danych do protokołu badania analizatorem wydechu, poprzez protokoły pobierania krwi do badań i wreszcie skończywszy na wyjaśnieniach oskarżonego przed sądem. Były to nieudane zabiegi oskarżonego zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności karnej za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu drogowym w stanie nietrzeźwości.

W tym miejscu należy jeszcze wspomnieć o tym zarzucie odwoławczym, jedynie wspomnianym w uzasadnieniu złożonej apelacji, który dotyczył braku ustalenia przez Sąd Rejonowy czasu kiedy doszło do popełnienia rzekomego czynu zabronionego. Ten zarzut także podlegał oddaleniu przez Sąd II instancji, a dodatkowo trzeba zaznaczyć, że praktyka podnoszenia zarzutu odwoławczego dopiero w uzasadnieniu apelacji fachowego

podmiotu wymaga wyraźnej krytyki organu odwoławczego. Zarzut był bezzasadny gdyż wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego nie dawały kategoriycznych i jednoznacznych wskazań co do dokładnej godziny, o której doszło do wjechania oskarżonego prowadzonym pojazdem do rowu. Co prawda jeden ze świadków – P. W. (2) zeznał, że z relacji oskarżonego wynikało, iż tuż przed ich przyjazdem (co nastąpiło około godz. 17:20) zjechał z drogi, ale zważywszy na wysoki stan nietrzeźwości P. Ś. (1) oraz widmo grożącej mu odpowiedzialności karnej, nie można było tej informacji przyjmować jako pewnik. Sąd uzasadnione były ostrożne ustalenia faktyczne Sądu I instancji odnośnie dokładnego czasu kiedy oskarżony w dniu 4 lutego 2019 r. prowadził samochód w stanie nietrzeźwości. Dlatego też należało zaakceptować opis czynu podany w zarzucie przez oskarżyciela publicznego, z którego wynika, że oskarżony popełnił czyn wyczerpujący znamiona występkę z art. 178a § 1 kk, a stan jego nietrzeźwości po zajściu obrazowały wykonane badania analizatorem wydechu oraz badania krwi.

Zdaniem Sądu II instancji apelacja nie wykazała aby Sąd Rejonowy błędnie odtworzył przebieg inkryminowanego zdarzenia z udziałem oskarżonego P. Ś. (1). Dowodami potwierdzającymi prowadzenie przez oskarżonego pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym były zeznania świadków, którzy byli na miejscu zdarzenia i mieli kontakt z oskarżonym, wskazania z badań analizatorem trzeźwości i badania krwi oraz opinia z zakresu toksykologii. Odmiennie stanowisko

<p>skarżącego było zaś kontynuacją przyjętej linii obrony i negocjowania niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji. Nie przekonało ono jednak Sądu Okręgowego, gdyż było wynikiem jednostronnej i wybiórczej oceny materiału dowodowego. Przede wszystkim zaś apelującemu nie udało się podważyć wartościowania dowodów przeprowadzonego przez Sąd wydający zaskarżony wyrok.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu opartego na jednostronnej ocenie dowodowej. Sąd I instancji w sposób pewny i nie budzący wątpliwości wykazał sprawstwo i winę oskarżonego P. Ś. odnośnie popełnienia zarzucanego mu umyślnego występku przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Przy czym, dziwić może tak daleko idący wniosek obrony o uniewinnienie, bez ubiegania się o powołanie innego biegłego z zakresu toksykologii celem wydania nowej opinii.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Obraza prawa materialnego poprzez błędne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>przestępstwa z art. 178a § 1 kk, gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że nie miał on zamiaru popełnienia czynu zabronionego, nie prowadził po spożyciu alkoholu, lecz wypił go już po zdarzeniu.</p>	<p># niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przedmiotowy zarzut jest w istocie kontynuacją poprzedzających go, a omówionych powyżej zarzutów odwoławczych co do błędnej oceny dowodów i w efekcie tego poczynienia nieprawidłowych ustaleń faktycznych. Przypomnieć w tym miejscu apelującemu trzeba, że „Zarzut obrazy prawa materialnego z części szczególnej Kodeksu karnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne.” (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 marca 2019 r., II AKa 359/18, LEX nr 2668857). Skoro obrona konsekwentnie podważała zasadność dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych co do spożywania alkoholu przez oskarżonego przed zjechaniem przez niego prowadzonym samochodem do rowu i co do znajdowania się przez podsądnego w stanie nietrzeźwości w czasie prowadzenia pojazdu, zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 178a § 1 kk nie mógł zostać skutecznie podniesiony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

	# niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zarzut podniesiony w sposób nieuprawniony, wobec kwestionowania przez apelującego ustaleń faktycznych poczynionych przez organ orzekający oraz poprzedzającą te ustalenia ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, zarzutów rozstrzygniętych powyżej w pkt 3.1 oraz 3.2.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji	

ocenił przy tym, że również orzeczenie o karze i środkach karnych wymierzonych oskarżonemu jest wyważone, sprawiedliwe i nie razi surowością.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego ze strony oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w całości (na co złożył się ryczałt za doręczenie pism w kwocie 20 zł – § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 663) i wymierzył mu opłatę za II instancję w wysokości 200 zł (wysokość opłaty wynika z art. 1, art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Sąd Okręgowy uznał, iż oskarżony winien zadośćuczynić swoim obowiązkom finansowym względem Skarbu Państwa, który koszty te wydatkował. Nie ma zatem najmniejszych powodów, aby odstąpić od zasady ponoszenia kosztów procesu karnego przez oskarżonego, co może mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy zobowiązany z uwagi na swą sytuację życiową, rodzinną nie ma środków pieniężnych, które bez uszczerbku dla utrzymania siebie czy rodziny mogłyby uiścić na rzecz Skarbu Państwa.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak